

milien. Forældre må have lov til at slå deres børn, lige så meget de vil, når det foregår i familien, hvorimod når det drejer sig om voksne mennesker, mennesker, der er fyldt 18, så ønsker hr. Krarup, at samfundet skal gå ind og regulere totalt, hvem man må gifte sig med.

Så er det, jeg spørger: Hvor er logikken? Jeg troede rent faktisk, at vi som samfund havde en forpligtelse til at sørge for, at vores børn levede et sundt, godt liv uden smæk, samtidig med at jeg også troede, at vi havde et samfund, der respekterede voksne menneskers ret til at selv at beslutte egne handlinger.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er jo interessant, at et religiøst menneske som hr. Krarup tilsyneladende slet ikke er interesseret i at gå ind og være med til at beskytte familielivet. Men jeg kan også forstå, at fænomenet tvangsægteskaber ikke er noget, Dansk Folkeparti er optaget af. Ellers misforstod jeg det, ordføreren sagde tidligere.

Men under alle omstændigheder forstod jeg det på den måde, at der her også var tale om et åndeligt anliggende, som man ikke sådan kunne gøre til noget udvortes, noget, som omverdenen kunne forholde sig til, og det var begrundelsen for, at man altså ikke kunne få en særlig paragraf i straffelovgivningen, som forbyder tvangsægteskaber.

Kl. 15.20

Det virker jo besynderligt, må jeg nok sige, hvis det altså er sådan, at hr. Søren Krarup mener, at det skal være lovligt i Danmark så at sige at påtvinge et andet menneske at gifte sig med en, man ikke bryder sig om.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Tak for svaret.

Jeg vil godt lige høre, om hr. Søren Krarups svar skal forstås sådan, at hvis jeg som dansk statsborger tager til udlandet, bosætter mig, får en udenlandsk ægtefælle og ønsker at vende hjem, så ønsker Dansk Folkeparti at hjælpe mig med dette?

Og skal det så også forstås sådan, at hvis hr. Kamal Qureshi, som er født i Danmark, har gået i dansk skole, har taget en dansk uddannelse, taler flydende dansk, kender til dansk litteratur og til andre ting, at han også skulle have lov til at gøre det samme, tage til udlandet, finde sig en udenlandsk ægtefælle og stadig væk have

Dansk Folkeparti til at kæmpe for sin sag, når han ønsker at vende hjem til Danmark og bosætte sig med sin udenlandske kone. Eller hvordan skal det forstås?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Må jeg begynde med at svare fru Elsebeth Gerner Nielsen? Jeg er ikke noget religiøst menneske; jeg er et kristent menneske. Det er faktisk noget helt andet. Ja, der er nogle, der morer sig, for der er åbenbart kristelige begreber, der er fuldstændig ukendte i denne sal.

Må jeg sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen med hensyn til tvangsægteskaber, at det, jeg kritiserer i dette lovforslag, er den rent udvendige, jeg er lige ved at sige barnagtige, måde, hvorpå man taler om at forbyde tvangsægteskaber.

Tror man mon, at den datter, der er blevet tvunget frivilligt, vil svigte sin familie ved uden videre at sige, at det er et tvangsægteskab? Så enkelt er det ikke i dette land. Man kan ikke i dette liv uden videre sætte etiketter på og sige: Det er tvangsægteskab, og det er det ikke. Og netop for at stille børnene, de voksne i den frihed, at de ikke skal tvinges, er det, vi har sagt 24 år. Det giver en vis mulighed for, at de kan beskytte sig imod den tvang, der er i, at de i øvrigt ikke vil udlevere familien, når de bliver stillet over for kritiske spørgsmål.

Så var fru Anne Bastrup oppe og sige noget om revselsesret. Hun siger noget om, at jeg er tilhænger af, at man må slå børn lige så meget, man vil. Jeg må sige, at vi har, vi, der var modstandere af at ophæve revselsesretten, understreget meget, at den paragraf, der hedder børnemishandling, skal fastholdes.

Men det er, vil jeg sige, en så overfladisk forståelse af tingene, at jeg faktisk ikke kan gøre andet end at bede om, at man prøver at sætte sig lidt ind i, hvad selve det spørgsmål drejede sig om, og hvad diskussionen gik på. Det var et spørgsmål om forældremyndighed. Det var et spørgsmål om den private families ret imod et behandlersamfund. Det var noget ganske andet.

Så lige til fru Sophie Hæstorp Andersen. Det er ganske klart, at jeg er anfægtet af, at min gamle konfirmand måske vil have vanskeligt ved at komme til Danmark, fordi jeg ved, han er dansk, hans familie er dansk, han er vokset op her i landet.

Så spørger fru Hæstorp Andersen, om det samme ville gælde hr. Kamal Qureshi. Skulle jeg være venlig og sige ja. Det vil jeg godt gøre. Men